

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Umilința.

Evanghelia ne dă învățatură foarte utilă în pilda vameșului, care stând cu ochii plecați la intrarea bisericii și umilindu-se a spus: „Dumnezeule fii milostiv mie păcătosului!”

Tot din aceasta Evanghelie știm, că vameșul s'a întors mai îndreptat acasă decât fariseul încrezut. Și totuși omenirea nu e nici de o virtute mai lipsită decât de *umilință*. Și de aceea nu se îndreaptă.

Dacă observăm ceva, ce seamănă umilinței, mai demultori e fățarnicie, minciună, lingușire. Adevărată umilință, — care se nutrește din convingerea micimii noastre în raport cu mărimea și mai ales bună-tatea dumnezeiască, — este o floare foarte rară în lumea noastră.

Isus, care în viața lui

pământescă, ne-a arătat exemplul celei mai desăvârșite umilințe, mult iubește pe cei „smeriți cu inima.”

Sf. Francisc de Asisi, acest trubadur, cu inimă plină de cântec, al Răstignitului, așa de mult a fost pătruns de spiritul umilinței, că inspirat de o propozițiune a regulamentului: „Et sint minores” ordului lui l-a numit „Ordo fratrum minorum,” ca fiecare dintre frații lui să se simtă mic de tot. Iar odată a fost surprins de un frate, rugându-se aproape în extaz așa: „Dulcele meu Domn și Dumnezeu, ce ești Tu și ce sunt eu micul și viermele tău servitor!”

Fără umilință nimeni nu poate să meargă pe căile lui Isus. Chiar „Imitațiunea lui Isus Hristos” accentuează aceasta:

„Nous sommes tous fragiles; mais souvenez vous, que personne n'est plus

fragile que vous — mêmes.” (Imitation de Jésus Christ. Livr. II. Trad. par. L'abbé de Cigala.)

„Suntem toți fragili, dar adă-ți aminte că nimeni nu este mai fragil decât tine însuși.”

Fericitul Iulian P. Eyraud spune în „La sainte Communion”: „Pentru sufletul iubitor și recules virtutea umilinței nu este altceva, decât însuși Isus, cel blând și smerit cu inima: acest suflet pe Isus îl vede, privește, admiră, mărește, iubește și-l urmează în diferite fapte ale umilinței.”

Dacă vrem, ca chipul lui Isus cel smerit cu inima să-l întipărim în sufletul nostru, nu putem face altceva, decât să învățăm să fim dreți în judecățile noastre, căci atunci vom fi și umiliți. Căci adevăr spune mica sf. Tereza de Lisieux: „Cred, că umilința și adevărul e acelaș lucru; nu știu că oare sunt umilită sau nu, dar simt că în toate aflu adevărul.” Dr. Irina Berinde

Din viața sf. Francisc de Assisi.

Sf. Francisc decând a cerțat Pământul Sfânt și a văzut Betleemul, — la sărbătorile Crăciunului a avut o deosebită bucurie.

Intr'un an Crăciunul a căzut pe zi de Vineri. Un confrate al Sfântului a susținut, că fiind zi de Vineri nu e bine a mânca carne. Sfântul Francisc i-a răspuns: „Dacă e Crăciun nu i Vineri. Dacă pietrele ar putea mânca, le-aș hrăni cu carne. Mai zicea: „Nu cunosc pe împăratul, dacă l-aș cunoaște, i-aș cere, ca să poruncească tuturor, ca în ziua de Crăciun să împrăstie multe grăunțe surorilor mele păsări și cine are vite în grajd, să dea lor cea mai bună hrană din dragoste față de Isusul mic. Bogaților le-aș porunci, ca în ziua Crăciunului să provadă pe toți bolnavii.

În anul 1223 Sfântul a socotit, să sărbătorească Crăciunul, cum nimeni altul. Avea el anume un prieten într'un oraș și acesta a dăruit sfântului Francisc și confrăților săi o stâncă împădurită.

Numele acestui prieten era Giovanni Vellita. Pe acest Giovanni sfântul Francisc îl cheamă la Mănăstirea Fonte Colombo și îi zice:

„Mi-ar plăcea ca să petrecem împreună noaptea Crăciunului. Ascultă ce am socotit eu. Lângă Mănăstire în pădure

este o peșteră. Vei pune acolo o iesle cu fân. Să nu lipsească nici boul, nici măgarul. Chiar așa să fie ca în Betleem. Mi-ar plăcea, odată să sărbătorească pogorîrea Fiului lui Dumnezeu după placul meu, mi-ar plăcea să văd cu ochii mei, să simțesc cu toate simțurile mele, cât de sărac și mic a voit să se facă El pentru noi.”

Giovanni Vellita, om bun, s'a îngrijit de toate după pofta sfântului Francisc. Așa, pe la miez de noapte s'au adunat în aceasta peșteră frații dela Mănăstirea Fonte Colombo și cu ei locuitorii din împrejurimi, ca împreună să sărbătorească Nașterea Domnului. Toți aveau făclii aprinse în mâini. Frații călugări cu făclii aprinse au încunjurat ieslea, așa că sub boltitura întunecoasă a copacilor pădurea s'a luminat ca de zi. Ieslea a devenit altar: acolo au liturghisit, ca Isus Hristos, care se pogorâ sub forma pâinei și a vinului, așa să fie prezent, ca oarecând în Betleem, când a venit cu trup vizibil. Lui Vellita i s'a părut, că în iesle este prunc adevărat, care însă este mort sau doarme. Atunci sfântul Francisc a luat în brațele sale pe acest Prunc. La atingerea Sfântului El s'a trezit, a zâmbit și cu mânuțele-i mici a netezit bărbia sf. Francisc și haina-i dură și petecită. Giovanni nici nu s'a mirat. Căci Isus, înainte,

era mort sau dormind în inima multor oameni, dar cuvântul sf. Francisc și exemplul dat de el, a făcut ca Isus mort sau dormind, să se trezească în sufletele lor.

În noaptea aceea, după cetera Evangheliei, sf. Francisc a predicat despre copilul Isus. Cu cuvinte dulci a vorbit despre împăratul sărac, despre Domnul Nostru Isus, care s'a născut în cetatea lui David. De câte ori a voit să pronunțe numele lui „Isus,” inima lui s'a înflăcărat de focul iubirii și numele „Isus” a rămas nepronunțat, numindu-l numa: „Pruncul din Betleem.” Târziu s'a terminat aceasta sf. Liturghie și toți s'au întors la casele lor cu mare bucurie.

Mai târziu în locul acela s'a clădit o biserică și deasupra ieslei s'a ridicat un altar în cinstea sfântului Francisc. Acolo, unde mai înainte, animalele s'au hrănit din iesle, acum, — pentru binele lor sufletesc și trupesc — oameni iau trupul mielului dumnezeiesc, al lui Isus Hristos.

Nou canonic. Păr. Dr. Aloisie Tăutu profesor la academia teologică din Oradea a fost numit canonic al catedralei de acolo. Cine nu-l cunoaște pe Păr. Tăutu? Tinăr, activ, cu un zel extraordinar a muncit pentru binele credincioșilor Eparhiei Orădene. A reorganizat — în calitate de șef al reuniunilor pioase din aceea Eparhie — reuniunile mariane, dând un nou avânt vieții acestora. Scriitor temeinic, gazetar bun, numirea de canonic pentru el este o cinste binemeritată. La mulți ani!

Numele lui Isus.

Numele de „Isus” însemnă „mântuitor, răscumpărător.” Literele, cari formează oarecumva monograma lui Isus,—IHS— după citire grecească se pot citi de „lis” adică cele trei litere prime din Iisus.

După citire latină cele trei litere ar însemna: *Isus Hominum Salvator*, românește: Isus Mântuitorul Oamenilor. Pentru aceea apoi Biserica catolică literele I H S, întregite cu crucea și cu Preasfânta Inimă le așează pe fruntea bisericilor și le aplică în toate locurile, pentru că în numele lui Isus trebuie să trăim, să luptăm, să învingem și să ne ferim.

Lumea catolică deja din început a dat o deosebită stimă numelui lui Isus. Deja „sf. Francisc” la începutul sec. al XIII. a atras atenția fraților săi, ca să culeagă cu îngrijire hârtiile aruncate, nu cumva — scris fiind numele lui Isus pe vre-o bucată de hârtie — să fie călcat în picioare.

Sf. Efrem (sec. IV.) a observat, că în cărțile prietinelui său Iulian în unele locuri hârtia este subțiată, mai ales acolo, unde este scris numele lui Isus. Întrebat fiind de pricina acestei împrejurări, tinărul a răspuns: „De câte ori în lecturile mele ajung la locul, unde este scris numele: Isus, locul acela îl sărut și-l ud cu lacrimile mele, ca prin acel nume să câștig iertarea păcatelor mele.

Sf. Bernardin (sec. XV.) misionar franciscan, a scris lite-

rile IHS pe o tablă, pe care a purtat-o neîncetat la dânsul și a îngrijit-o, ca pe cea mai mare comoară, din care a scos atâta tărie, că a cutreerat toată Italia și a îndreptat societatea putredă atunci în moravurile sale, la calea cea bună.

Cu acest semn a biruit „sf. Ioan Capistran” pe Turci, cari amenințau cultura religioasă a Europei.

Sfințenia anului jubilar 1933.

În 30 Aprilie 1933 a fost declarată ca fericită Venerabila Maria Pelletier. S'a născut în 31 Iulie 1796 în insula Noirmontier. Din frageda tinereță a simțit o mare atragere față de viața mănăstirească. Părinții i se opun, totuși ea în vârsta de 19 ani, împotriva voinței părinților săi, intră în mănăstirea Notre Dame du Refuge din Tours, unde la vârsta de abia 29 de ani a fost aleasă superioară a mănăstirii.

În timpul acesta se ocupă de realizarea idealului său, înființarea unei congregații pentru ocrotirea femeilor căzute. Elaborează cu un spirit de organizație extraordinar — planul de activitate al acestei congregații, care a fost aprobat de Papa Grigore XVI, cu numele: *Congregația Bunului Păstor*.

Numele de „*Bunul Păstor*,” care: „nu vrea moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu,” arată scopul ace-

Sf. Ignațiu de Loiala, întemeietorul ordinului iesuiților, despre numele lui Isus a numit ordinul său de: Societatea lui Isus. Împreună cu membrii acestei societăți a plecat pe drumul biruinței cea mai frumoasă salutare: *Lăudat să fie numele lui Isus!* — *In veci, Amin.*

Cine trăiește și moare lăudând numele Domnului, acela se mântuește; cine nu cinstește acest nume sfânt, se osândește!

Mismar

tei congregații: ridicarea femeilor păcătoase, care de bună voie se pun sub ocrotirea ei, precum și ocrotirea femeilor de aceeaș speță internate acolo din încredințarea familiei sau a autorităților.

Aceasta congregație, cu casa mamă în Angers (Franța) după o activitate de 38 ani, la moartea întemeietoarei ei (1868) a avut 108 mănăstiri, cu 19.000 de femei.

Bunul Păstor, care nu-și lasă oile pierdute a făcut, că acest efectiv în anul beatificării întemeietoarei ei s'a ridicat la un număr colosal: numai în casa mamă, în Angers sunt azi 862 de suflete. Dintre aceste 120 de călugărițe, 145 de novice, 81 Magdalene (care din bunăvoie, cași Maria Magdalena se întorc dela viața păcătoasă) 204 penitente, 312 preservate și orfane.

În lumea întreagă aceasta

congregație are: 8.589 călugărițe, 992 novice, 345 surori indiene, 2737 Magdalene. 27.572 penitente, 14.402 preservate și orfane, 5034 corecționale, 3118 pensionare, 53 surdo-mute, 17.176 eleve externe în lumea întreagă, 438 negrese. Total un efectiv de 80.376 de suflete în 325 de mănăstiri.

După un calcul minuțios s'a găsit că 70% din numărul celor reîntoarse în lume rămân și pe mai departe creștine bune.

Bineînțeles, că peniru declararea ca „fericită” nu a ajuns uriașa muncă depusă de *Venerabila Maria Pelletier*, ci au trebuit să se cerceteze minunile săvârșite de ea, sau și găsit mai multe, dintre care 2 au format baza procedurii: 1. Vindecarea surorii Maria Magdalena Hodges, vindecată rapid de cancer stomahal și 2. vindecarea unei fete, Maria Olivia, a cărei față a fost distrusă de boala numită: lupus.

T. Berinde

Moartea seceră. Coasa ascuțită a morții e în lucrare febrilă. După pierderea mare suferită prin moartea canonicilor *Dr. Grigore Pop* din Oradea și *Dr. Ioan Coltor* din Blaj, azi înregistrăm trecera la cele veșnice a altor doi exponenți ai românismului catolic, moartea marelui naționalist: *Dr. Teodor Mihali* și a *Drului Teofil Dragoș* din Baia Mare.

Cel dintâi a fost idealul luptătorului pentru propășirea neamului. Pe vremea maghiară neînfricoșat apărător al drepturilor noastre, a trebuit să sufere mult pentru simțemintele sale. După unire a muncit mult pentru cimentarea raporturilor dintre provinciile unite. Guvernul i-a făcut, — cași unuia, care a binemeritat pentru Patrie — funeralii naționale.

Al doilea — mai tinăr — cel dintâi președinte al consiliului național din jud. Sătmar, a activat mult și cu folos în timpurile cele mai critice, pe timpul desrobirii neamului în 1918.

Șirele catolicilor fruntași se răresc. Să dea Domnul, ca locul lor să nu rămână gol.

Dumnezeu să-i odihnească!

O întrebare interesantă.

Un belgian curios s'a adresat cu următoarea întrebare către membrii parlamentului din Belgia: Ce faceți Dvoastră pentru patrie — afară de vorbirile pe care le rostiiți în parlament?

Cu aceasta ocazie s'a experimentat următoarele: cei 33 deputați naționaliști au avut atunci (1922) 22 de copii (aceștia au fost mai gălăgioși, când patria era amenințată de ceva pericol) deci 0.7 copil pe un deputat. Cei 68 deputați socialiști au avut împreună 63 de copii, deci aproape 1 copil pe un deputat. Cei 80 de deputați catolici au avut în total 220 de copii, deci aproape 3 copii pe un deputat. Între aceștia nu sunt luați deputații preoți și cei necăsătoriți.

Unde stăpânește spiritul catolic, acolo este pe planul întâi legea Domnului — și aceasta este cea mai mare faptă națională și socială.

Calendar săptămânal.

28 Ianuarie — 3 Februarie 1934.

28 Dumineca Vameșului și Fariseului

Ap. II. Tim. 3, 10. Evg. Luca 18, 10—14

C. Efrem Sirul † 378

29 Luni Moașt. sf. Ignațiu † 107

30 Marți Vasile, Grigore și Ioan

31 Mercuri SS. Cir. și Ioan

1 Joi M. Trifon

2 Vineri Intimp. Domnului Ap. Evr. 7, 7.

Evg. Luca 2, 22

3 Sâmbătă Simeon și Ana

La 1 Februarie soarele răsare la 7.28, apune la 17 ore. Ziua are 9 ore și 32 minute.

La 15 Febr. soarele răsare la 17.07, apune la 17.22 minute.

Până la sfârșitul luni ziua crește cu o orp și 26 minute.